

Slobodan Šuljagić, režiser

Naš usud je navika

Autor: Katarina Sindelić

Kulturna serija „Ljubav, navika i panika“ režisera Slobodana Šuljagića bila je sjajan prikaz ovog društva, bar za one koji je nisu posmatrali površno.

Iako je doživela kraj i preselila se u pozorište, teško je ne vraćati se na nju i ne uzimati je za pozitivan primer ne samo pristupa režiserskom poslu već i generalno, pristupa životu.

**** Od ta tri osećanja ili bolje reći načina ponašanja koje je najizraženije u Srbiji, ljubav, navika ili panika?***

- Navika je u osnovi konzervativizma, a to je ono što najviše uz tradiciju prezirem u ovom društvu. U ime tradicije odbacujemo sve civilizacijske tekovine. Bežanje od kosmopolitskog, univerzalnog na nešto lokalno i ograđeno. U Srbiji sam se uvek najviše plašio ksenofobije i mislim da je ona posledica navika i izostanka želje da se bilo šta menja. Ovde niko ne razmišlja kako da ostvari nešto za sebe, svi čekaju na nekog drugog. Mi smo kao pomoćno odeljenje retardiranih koje očekuje da neko brine o njemu. To je društvena nezrelost i ono nas usporava u naporima da se društvo civilizuje. Naš usud je navika. Ovo je društvo koje mnogo više promovise mržnju nego ljubav. Upućuju nas na to koga treba da mrzimo i zbog čega, a ja sam uvek za čovekoljublje. Treba da voliš i onog koji ti nanosi neko zlo, jednostavno to je u osnovi hrišćanstva. Panike ovde uopšte nema, ima s vremena na vreme histerije. Panika se javlja kao osećaj odgovornosti. U vreme bombardovanja je vladala histerija, ali ne i panika.

**** Kada biste mogli da režirate ovdašnji život, u kom žanru bi bio taj film, serija ili predstava i kome biste dodelili glavnu ulogu?***

- Najteži je deo podela, kad to uradite već ste u dobroj meri izrežirali nešto. Kao što slikar slaže boje tako i reditelj slaže glumce. Uvek i krećem od podele i možda to objašnjava zašto su neke stvari dobro prošle. Protagonisti su najvažniji. Beograd bi igrao glavnu ulogu, ali to ne bi bila melodrama. On može da protežira Srbiju da bi ga ona rasteretila. I to je jedan od ključeva za uspeh u budućnosti ove države. Zamislite urbanu seriju koja bi se dešavala u Čačku, Zaječaru, Novom Sadu, Subotici, i tu postoje velike mogućnosti. Meni je najlepši grad u Srbiji Čajetina. Ima prelepu biblioteku i integritet malog švajcarskog gradića. Bajina Bašta je takođe prelepa.

**** Vlada mišljenje da je kič i šund sve što dolazi sa Pinka. Kako se vi kao kreativni direktor te televizije borite sa takvim osudama?***

- To je jednostavno malograđanski odnos, i to nije tačno. Svi urbani projekti su upravo na Pinku. Ljubav i mržnja je serija koja promovise građanski život, tu nema ničega što je etno karaktera. Niko nema monopol na kvalitet. Da bi se postigao napredak u TV produkciji mora da se napravi komunikacija između tržišta i produkcije, logičan odnos. Problem egzistencije našeg pozorišta i filma je u apsolutnom raskoraku od tržišta. Ne može država kontrolisati produkciju, kao što je to rađeno u vreme komunizma iz ideoloških razloga. Država mora da pomogne i privatnom producentu, bez obzira na to da li je televizija, film ili pozorište u pitanju, mora da izađe iz partijskih kodova. Film je ovih godina na teškim iskušenjima, gubi publiku i mislim da je to posledica i opšteg osiromašenja i neinvestiranja u instituciju filma.

**** Postoje li i objektivni razlozi da verujemo da će zaista i doći bolji dani za domaću umetnost?***

- Ljudi hoće da zadrže postojeće modele, jer od ovog budžetskog, nekontrolisanog načina finansiranja mnogi imaju veliku korist. Neki su se obogatili, opet mnogi kvalitetni ljudi nisu pronašli prostor za sebe. Na ovaj način je država najveći neprijatelj umetnosti. Iz decenije u deceniju opadao je kvalitet produkcije koja je sada najgora. Sigurno će doći dan kada će sve biti bolje, bez obzira na to što mnogi to ne žele. To su vrednosti koje će se uz našu podršku ili protivljenje jednostavno desiti.

**** Utisak je da su mnoge profesije degradirane. Gde je danas režija u Srbiji?***

- To je stvar individua. Od čoveka do čoveka. Ima izvanrednih reditelja. Ali, demokratizacija je komercijalizacija. Iz tog nekog sveta Alise u zemlji čuda, komunističkog, sveta bajki, ova umetnost je promovisala pokret otpora. Neki moraju da budu svesni realnosti sveta u kojem žive. Imali smo ranije državne umetnike, koji su promovisani od strane države. Iz tog vremena je i ona čuvena - Branko Ćopić je omiljeni pisac onih koji ga ne čitaju. U vreme komunizma najbolji su sklonjeni i nikada nećemo saznati ko je tada bio zaista talentovan.

**** Imate veliko iskustvo u radu ne televiziji, pre Pinka čak ste 17 godina proveli na RTS. Može li ovaj medij svoj negativan uticaj o kojem se najviše priča pretvoriti u pozitivan?***

- Nismo dovoljno u prošlosti ispitivali te humane mogućnosti ovog medija, na ljudima koji rade na televiziji je da prošire te pozitivne efekte, sem tih negativnih. Znamo da televizija može da pomogne destrukciji, ali ne znamo koliko može da doprinese konstrukciji. Mislim da može mnogo. To je značajan i uticajan medij i zbog toga ljudi koji na njemu rade treba da budu odgovorni, ali i hrabri.

Kuku, Vaso

- Kuku, Vaso je novi projekat, po mojoj ideji, a scenario je napisao Vladimir Đurđević. To je sitkom, i tu formu veoma cenim. Imamo izvanrednu glumačku postavu, Seka Sablić je predvodi, tu je i Katarina Marković, Marko Živić, Nebojša Ljubišić i Miša Salomon. Biće emitovana na jesen na TV Pink - najavljuje Slobodan Šuljagić.

Mafioso po ukusu Šuljagića

Restoran Pomodoro nudi izuzetno bogat meni, a naš gost Slobodan Šuljagić se našalio da je najteži deo intervjua izbor jela. Slatke muke Šuljagić je prekratio izborom pice mafioso (paradajz pelat, beli luk, mocarela, peperoni, šunka, ljuta paprika, masline), koja je, kako je rekao, bila baš po njegovom ukusu.